



Primož Pirnat, Maruša Majer

REALNOST NA NEKI TOČKI VEDNO PRESEŽE FIKCIJO

Intervju z dr. Dorijanom Keržanom, direktorjem Nacionalnega forenzičnega laboratorija

Dr. Dorijan Keržan je od leta 2016 direktor Nacionalnega forenzičnega laboratorija (NFL) v Ljubljani. Diplomiral je na ljubljanski Filozofski fakulteti na takratnem Oddelku za slovenski jezik s književnostjo in Oddelku za filozofijo, na isti fakulteti je leta 1998 končal magistrski študij socialne antropologije in leta 2004 doktoriral s področja sociologije. Svojo poklicno pot je začel kot kriminalističnotehnični izvedenec na Centru za kriminalističnotehnične preiskave, bil je vodja Oddelka za preiskave dokumentov, njegove strokovne izkušnje pa obsegajo predvsem preiskave podpisov in rokopisov, tipkopisov, štampiljčnih odtisov, latentnih vpisov ter preiskave dokumentov, bankovcev in kovancev. Ukvarja se tudi s sociolingvističnimi analizami. Leta 2000 je bil imenovan za sodnega izvedenca za forenzične preiskave pisav in dokumentov, kot izvedenec pa je sodeloval tudi z Mednarodnim sodiščem za vojne zločine na območju nekdanje Jugoslavije ter s sodiščem in tožilstvom Bosne in Hercegovine.

Kot forenzik z bogatimi izkušnjami pri iskanju sledi storilcev kaznivih dejanj je bil izvrsten sogovornik ob uprizoritvi kriminalke Barbare Zemljič *Praznina spomina*, tudi zato, ker ga kriminalke zelo zanimajo. Med drugim je sodeloval s pisateljem Tadejem Golobom pri pisanju kriminalnega romana *Jezero*, nominiranem za nagrado kresnik 2017.

Kdaj je metoda DNK postala legitimna na sodišču (v svetu in Sloveniji) in kako pomembna je bila za razvoj forenzike?

Metoda DNK se je začela uporabljati v 90. letih prejšnjega stoletja v Veliki Britaniji. Njen začetnik je dr. Alec Jeffreys, v Sloveniji pa opravljamo preiskave DNK že od leta 1996. Gre za najzanesljivejšo in najnatančnejšo metodo identificiranja oz. individualiziranja posameznika na podlagi njegovih bioloških sledi, zato so tovrstne preiskave za forenziko pomenile velik premik in preskok v razmišljanju. Preiskave DNK so zaradi svoje natančnosti in občutljivosti močno dvignile lestvico zahtev tudi pri drugih forenzičnih preiskavah. Metoda DNK torej ni pomembna samo na

področju samega DNK, ampak tudi na področju celotne forenzike. Postopki so se bistveno spremenili, saj je bilo treba prilagoditi tudi pristope drugih preiskav, tako da ustrezajo ali so primerljive z natančnostjo in občutljivostjo metode DNK. Ta metoda je tudi daleč najučinkovitejša! Učinkovitost preiskav DNK je tako velika, da včasih še sami ne moremo verjeti, kaj vse lahko z njo dosežemo. Pomembno pa je tudi, kot pravim, da so se zaradi nje znašle pod velikim pritiskom tudi vse druge stroke znotraj forenzike, ki prej raziskovalno, znanstveno morda niso dovolj hitro napredovale, potem pa je ta metoda pospešila njihov razvoj. Forenzika je v 90. letih torej naredila velik korak naprej pri preiskavah, interpretacijah, pristopih k preiskavam. To je bil vsaj tako pomemben prelom v forenziki kot denimo odkrivanje prstnih odtisov in njihova analiza.

Ali je sestava DNK pri vsakem posamezniku drugačna? Kako pa rešujete primere enojajčnih dvojčkov, katerih DNK je enak, razlikujejo se le njihovi prstni odtisi?

Ja, DNK je lasten vsakemu posamezniku, zato je tako zelo pomemben. Enak DNK imajo izključno enojajčni dvojčki. Zakaj so pri enojajčnih dvojčkih prstni odtisi različni, ne vemo natančno; verjetno je nastanek tipičnega prstnega odtisa odvisen od bivanja v maternici in dogajanja v tisti fazi, ni pa odvisen od genetike. Sicer pa je pri enojajčnih dvojčkih različen tudi rokopis.

Ali na kraju zločina obstajajo tudi druge biološke sledi, kot so plesni oz. glive, sledi živalskega izvora (znani so primeri, ko so čas smrti umorjenega ugotovili na podlagi starosti ličink muhe, ki se je zaredila na truplu), sledi rastlinskega izvora ...

Mi raziskujemo samo humane biološke snovi, vse vrste človeških bioloških sledi. Biološke sledi živali ali rastlin se pri našem preiskovanju pojavljajo redkeje, drži pa, da na podlagi DNK lahko določimo živalsko vrsto. Z ličinkami in podobnimi sledmi se ukvarja forenzična entomologija. Postopke opravljajo na sodni medicini, saj je to del preiskave trupla, kar je njihova domena.

Morda v vašem laboratoriju analizirate tudi zemljo (blato) na obuvalu žrtve in ugotavljate značilne bakterijske kulture za določeno okolje?

Lahko opravljamo tudi preiskave zemlje, vendar gre za zelo nediskriminatorno preiskavo; teoretično je tovrstna preiskava možna, v praksi pa jo le redko izvajamo. Morda imamo manj kot deset preiskav zemlje na leto.

Ali je mogoče na osnovi odtisa čevlja razmišljati, kako je hodila določena oseba? Ali je tekla, šepala ipd.?

Preiskave sledi obuval so pri nas zelo pogoste, vendar nas zanima predvsem to, ali je bila določena sled narejena s konkretnim obuvalom. Težje je ugotavljati, ali je potencialni storilec tekkel in kako se je premikal, saj

sledi niso dovolj dobro razvidne. Težava forenzike je prav v tem, da stvari niso idealne. V idealnem svetu bi lahko ugotovili vse, vendar pri nas tega ni. Sledi so, kakršne so, včasih že zelo sprane, delno uničene in jih je zelo težko analizirati. Kar se tiče obuval: seveda ugotovimo, katero obuvalo je nekdo nosil, njegovo velikost; forenziki to redno počnemo in ugotovitve so običajno zelo natančne.

Torej hoje ne obravnavate kot prstni odtis? Ali gre vseeno za neke vrste podpis?

Angleži pravijo temu »gait analysis«, vendar gre za druge vrste preiskavo. Eno je odtis obuvala, noge, drugo pa analiza hoje, kar se raziskuje na podlagi videoposnetkov. Stopnja zanesljivosti tega drugega je precej nizka. Gre za eno od biometričnih metod, ki je podobna analizi obraza, uhlja, kar se tudi preiskuje, vendar so za to potrebni kakovostni videoposnetki ali fotografije, da je mogoče na ta način identificirati posameznika. Res pa je, da se ta področja (biometrija) hitro razvijajo, veliko boljši so tudi algoritmi, potrebni za tovrstne preiskave. Na koncu pa je tako, da je še vedno ključen človeški faktor, ker algoritem ne more poznati vseh spremenljivk, ki so možne pri biometrični preiskavi.

Kakšna je vloga forenzika na kraju zločina, ga tudi sam obišče? Ali sam zbira sledove (materialne dokaze) ali preučuje tisto, kar mu prinesejo v laboratorij?

Jasna (forenzičarka v igri *Praznina spomina*, op. p.) je pravzaprav kriminalistični tehnik, kot mu rečemo, torej tisti, ki opravlja ogled kraja dejanja. Laboratorijski forenzik načeloma ne opravlja ogledov, razen pri najhujših kaznivih dejanjih, dogodkih, ki so tako zapleteni, da kriminalistični tehnik sam ne more interpretirati ugotovitev. V takih primerih se na teren odpravimo tudi forenziki, kar se dogaja okoli 70-krat na leto, ko gre za požare, hude zločine, hišne preiskave v primerih drog ipd. Sicer pa imamo zelo dobro izurjene kriminaliste in policiste, ki se za ogled usposobijo prav v našem Nacionalnem forenzičnem laboratoriju; oni so prvi na ogledu kraja dogodka, poiščejo sledi, jih zavarujejo, ustrezno zavarovane pa pošljejo nam in mi jih analiziramo. Kriminalistični tehniki lahko določene preliminarne analize opravijo že na kraju dogodka ali na policijski upravi. Policijske uprave načeloma nimajo forenzikov, temveč kriminalistične tehnike, ki opravljajo ogled kraja dogodka, na policijskih upravah pa enostavne ogled opravljajo tudi za to usposobljeni policisti. Gre za tronivojskost organiziranja policije: na lokalnem nivoju lahko policisti opravijo ogled denimo kraje denarnice iz garderobe, kraj zapletenega vloma v vozilo bi že obiskal kriminalistični tehnik, če pa bi zagorelo ali bi se zgodil umor, pa pridejo forenziki.

Kako podrobno morate biti forenziki seznanjeni s primerom, da se bolje, ustrezneje spopadete s pridobljenim vzorcem?

Odgovora sta vsaj dva. Če želimo biti čim bolj objektivni, je dobro, da forenzik ve čim manj, tako da se lahko posveti izključno sledem in njihovi analizi. Seveda pa v praksi to pogosto ni mogoče, ker določene podatke pač

potrebuješ, ko se lotiš preiskave. Bolje oz. lažje se lotiš dela, če veš, kaj se je zgodilo. Če je veliko sledi pri stiku dveh oseb, moraš biti seznanjen s predvidevanji, kakšen naj bi ta stik med posameznikoma bil, ker le tako lahko iščeš sledi na oblačilih, na trupu ipd. Objektivnost je seveda večja, če nič ne veš, v praksi pa velikokrat potrebuješ podatke o tem, kaj se je zgodilo, kje se je zgodilo, kakšne so bile vremenske razmere v času dogodka ... Če želimo bolje analizirati sledi, največkrat potrebujemo te podatke. Dobro je vedeti, na primer, ali je nekdo davil človeka z rokavicami ali brez njih, ker so sledi drugačne.

Na kakšen način sodelujete s kriminalisti? Ali je vaše delo popolnoma neodvisno? Ali je res, da jim »ne zgolj ugate, ampak ugotavljate«, kot ste junija 2017 izjavili v intervjuju za Mladino?

To je vprašanje strokovnosti. Poročil ali mnenj ne moremo podajati na način, da bi ugajali. Tako ne gre. Analiziramo sledi in na podlagi tega lahko preiskovalcem olajšamo delo, lahko pa ga tudi zapletemo, ker naše analize včasih pokažejo tudi, da osumljenec ni pravi. Kriminalistu se lahko določeni osumljenec zdi še tako pravi, pa se forenziki temu ne bomo prilagajali. Govorimo lahko samo o dejstvih. Kakršna koli napaka bi bila tu popolnoma nesprejemljiva in bi pomenila izgubo zaupanja. Tega se dobro zavedajo in to razumejo tudi kriminalisti. Vedo, da mi ne raziskujemo zato, ker bi jim želeli nagajati, ampak zato, da bomo imeli vsi skupaj takšen odnos do stvari, da nam bodo lahko verjeli. Večkrat smo osumljence – tudi take, ki so že priznali krivdo – prepoznali za nedolžne. Verjamem, da kriminalisti kdaj tudi niso zadovoljni, ampak predkazenski postopek v celoti nima nič s tem, da bi kogar koli radi zadovoljili. To je v resnici žalostna stvar, ker gre za kaznivo dejanje, ki ga raziskujemo, in veliko lepše bi bilo, če nam kaznivih dejanj v življenju ne bi bilo treba preučevati. Ne gre za ugajanje, ampak za ugotavljanje tistega, kar se je zgodilo, gre za odkrivanje storilcev in za pridobitev zadoščenja žrtvi.

V igri *Praznina spomina* Tilen denimo že prizna ...

No, zgodba mi deluje zelo angleško: trije umori v štirih delih, to je veliko, za zaključek pa še incest. Med branjem sem se zelo zabaval.

Kako si lahko pri iskanju identitete storilca pomagate z biološkimi ostanki, ki jih storilec, oseba pusti za sabo? Lahko na osnovi tega predvidite tudi spol, starost ... storilca oz. storilke?

Najprej ugotovimo DNK-profil, ki je za vsakega posameznika edinstven, in tako določimo tudi spol. Starosti ne ugotavljamo, obstajajo pa načini, s pomočjo katerih je do določene mere mogoče ugotoviti tudi barvo las in oči, vendar se to ugotavlja zelo redko. Lahko predvidimo določene stvari, ki pa so v primerjavi s samo identifikacijo manj pomembne. Nikakor pa s svojo opremo ne moremo ugotavljati zdravstvenega stanja osebe. Forenzika ima omejeno območje DNK, ki ga lahko analizira. V predpisih Evropske unije je jasno zapisano, da če bi se – govorimo



Mojca Funkl, Lotos Vincenc Šparovec

o genetsko prenosljivih boleznih – na določenih lokusih, ki jih obdelujemo zaradi identifikacije osebe, ugotovilo, da se tam nahaja neko genetsko obolenje, bi se ta lokus takoj umaknil iz zbirke in nadomestil z drugim. Tega torej ne smemo ugotavljati in tudi ne ugotavljamo.

Ostaniva pri DNK. Kakšna védenja torej prinaša raziskava DNK?

Poleg spola lahko le identificiramo donorja sledi, drugo nas kot forenzike, vključene v organe pregona, ne zanima.

Omenili ste evropske predpise. Ali se bistveno razlikujejo od ameriških?

Ameriških predpisov ne poznam, a so evropski zagotovo bolj jasni in natančni. Ameriški pravosodni sistem se tudi bistveno razlikuje od našega.

Glede na to, da je znanih že precej metod pri forenzičnem raziskovanju, so verjetno vse bolj osveščeni tudi zločinci. Ali so storilci kriminalnih dejanj danes previdnejši pri »puščanju sledi« kot nekdanji? Pravijo namreč, da so »tatovi vedno korak pred nami« ...

Tega, če nas prehitujejo, ne bomo vedeli, ampak storilci načeloma puščajo sledi, biološke in druge, ostaja le vprašanje, ali jih najdemo. Naši kriminalistični tehniki najdejo neverjetno veliko sledi, imamo vrhunsko usposobljene kriminalistične tehnike in forenzike, zato so rezultati praktično vedno tu. Ne vidim neke hude osveščenosti storilcev kaznivih dejanj. Prej nasprotno, neverjetno veliko stvari puščajo za seboj, kar je včasih prav presenetljivo. Zelo redko se odločijo za prikrivanje sledi. Gre za neko pogosto igro med organi pregona in storilci kaznivih dejanj, ki deluje skoraj na nekem »ferpleju«: kradel bom, ampak vam bom pustil tudi nekaj sledi, da vidimo, če me boste našli. Mislim, da dobro vedo, da ne morejo oditi brez sledi. Prej ali slej nekaj najdemo ...

Koliko časa so biološki ostanki še »živi« in primerni za preiskavo? Se hitro razgradijo? Kako jih po odvzemu z mesta zločina hranite, da ostanejo primerni za raziskavo?

Dokazi lahko ostanejo uporabni še desetletja, le ustrezno morajo biti zavarovani. Včasih kakšno kaznivo dejanje rešimo za 15 let nazaj. Storičla lahko ujamemo za nekaj čisto drugega, ne za prvotno kaznivo dejanje. Analiziramo njegove podatke, DNK, bris ustne sluznice in razrešimo vrsto dejanj, ki so se zgodila pred desetimi, petnajstimi leti. Ko je sled najdena, jo analiziramo in hranimo v digitalni obliki, kar zadošča za identifikacijo storilca. Res pa je, da lahko, če hranimo vzorec, preiskavo ponovimo in morda uporabimo nove, še občutljivejše naprave. Tako še okrepimo vrednost dokaza.

Forenziki. Kakšna izobrazba je zahtevana za tovrstni poklic? So forenziki biologi, filozofi, fiziki, antropologi ...?

Forenzike je treba deliti na dva pola: prvi je zrasel iz bazične znanosti (kemija, biologija, fizika ...), drugi pa iz potreb policije, torej iz raziskovalnih postopkov; to je forenzika prstnih odtisov, obuval, orodja, rokopisov, kar je bilo znanstveno utemeljeno šele kasneje. Za preiskave, ki izhajajo iz bazičnih znanstvenih področij, potrebujemo kadre z ustrežno izobrazbo, saj kemijske analize ne more opravljati nekdo s končano pravno šolo, medtem ko je za ostale raziskave to manj pomembno. Za določena dela v precejšnji meri povezujemo različne profile. Pri preiskavi požarov denimo potrebujemo kemika, elektrotehnika, strojnega inženirja.

Vi ste slovenist in filozof, doktor sociologije ...

Na policijo sem prišel, da bi uvedel preiskave glasu in govora. Ko sem ugotovil, da to ni tako enostavno, sem se specializiral za rokopise. Mislim, da različnost izobrazb forenziko bogati; dobro je, če uporabljamo različne postopke. Včasih ima lahko nekdo, ki se na stroko ne spozna najbolje, vseeno dobro idejo, kako določen primer izpeljati ali se ga lotiti, ga rešiti, ker gleda od zunaj, samo analizo pa mora seveda opraviti ustrezno izobražen strokovnjak. Pri nas so tudi pravniki, varstvoslovci ipd. Vsak, ki pride v forenzični laboratorij, ne glede na stopnjo izobrazbe, začne delati na najnižji, uvajalni stopnji. Ko pride, je začetnik, saj je delo forenzika povsem drugačno od dela v katerem koli laboratoriju, ker so naši postopki posebni in zahtevajo drugačen način razmišljanja. Na primer, mi nimamo na voljo neomejene količine sledi, ampak večinoma izjemno majhne delce, ki jih je treba obravnavati skrajno pazljivo. Usposabljanje traja najmanj dve leti, lahko tudi več. Teoretično znanje posameznika je sicer lahko bogato in tudi zelo koristno, a praktično delo, ki ga mora opravljati forenzik, je nekaj drugega. Tega se je treba pač priučiti.

Forenzična znanost je zelo napredovala. Kaj mislite, v katero smer se bo še razvijala? Kakšno prihodnost ji napovedujete?

Forenzika je imela nekaj velikih skokov: prvi je bil pojav prstnih odtisov, drugi pa je bilo odkritje DNK. Kaj bo znanost še prinesla, ne vem. Težko je ugibati. Po eni strani se zelo dviguje raven občutljivosti naprav, instrumentov, kar bistveno povečuje možnost ugotavljanja dejstev, po drugi strani pa se povečuje nevarnost kontaminacije. To je vedno dvorezen meč. Hitro se razvija aplikacija računalniških algoritmov, kar je zelo pomembno za forenziko. Že danes pri preiskavah uporabljamo biostatistične in druge statistične izračune, ki okrepijo vrednost naših dokazov. Na tem področju vidim največji preskok in ta se že dogaja. Hitrost in natančnost algoritmov omogočata natančnejšo interpretacijo že zbranih dokazov. Vendar je forenzika še vedno najbolj odvisna od prve stopnje, to je ogleda kraja dejanja. Na tem področju tudi v prihodnosti ne bo bistveno drugače, ker danes ogled kraja ni bistveno drugačen kot pred 30 leti. Razlika je morda samo v tem, da zdaj iščemo druge vrste sledi, ampak še vedno na enak

način. Tu preskokov v bližnji prihodnosti ne vidim. Prav gotovo pa se bo tehnologija vedno bolj selila tudi na teren, kjer bo omogočala neke preliminarne rezultate in s tem hitrejšo odzivnost policije pri kaznivem dejanju. Morda bo celo tako, da bo mogoče določeno analizo opravljati že na kraju samem in jo potem v realnem času interpretirati v laboratoriju. To bi se lahko zgodilo že v naslednjem desetletju. Sicer pa policija v nujnih primerih že danes dobi rezultate iz forenzičnega laboratorija v zelo kratkem času. Na srečanjih, kongresih rad povem, kako visoka je odzivnost našega laboratorija, a me kolegi od drugod včasih ustavijo, da ne bi takšne odzivnosti zahtevali tudi od njih ... V nujnih primerih pustimo vse ostalo in se takoj lotimo dela, da so rezultati pri preiskovalcih lahko tudi že v dveh urah, najkasneje pa v dveh dneh. Seveda to delamo le pri najhujših kaznivih dejanjih.

Veste, hitri so tudi pri *Umorih na podeželju* ...

No, tako hitri kot na televiziji pa nismo (*smeh*). Imamo zakonske roke, kako dolgo lahko delamo, ne pa samo 60 ali 90 minut, kot jih ima televizijska serija. Imamo več časa, kar nas rešuje.

Kako pa sodelujete z evropskimi kolegi forenziki?

NFL je od leta 1995 član Evropskega združenja forenzičnih inštitutov (ENFSI), ki ima 16 delovnih skupin, mi smo aktivni v 13, in sicer pri vseh preiskavah, ki jih tudi sami opravljamo. Imamo stalne stike z ljudmi iz laboratorijev, stalna srečanja z vodji laboratorijev. Stiki med nami so pogosti, mi se učimo od njih, oni od nas. Na leto opravimo 40 testov strokovnosti in glede na rezultate se zlahka primerjamo z laboratoriji po Evropi. Stiki so pogosto na zelo osebni ravni, saj vsak od nas pozna koga, ki je specialist na ožjem področju, in se v želji po pridobivanju dodatnih informacij osebno posvetuje z določenimi strokovnjaki.

Pisatelju Tadeju Golobu ste pomagali pri njegovi kriminalki *Jezero*. Kako pomembno je, da avtor kriminalke, scenarija za kriminalno serijo ipd. sodeluje s strokovnjaki s področja kriminala?

Preden se je Golob lotil pisanja, je prišel do mene in še do drugih strokovnjakov, vse ga je zanimalo. Zato je knjiga v forenzičnem, znanstvenem delu zelo dobro, natančno napisana, tam praktično ni napak. Tudi kolegi policisti, ki so jo brali, so bili navdušeni nad vsebino, češ da je dober prikaz dejanskega življenja policistov. Še danes pravim, da je Golobova kriminalka najboljša kriminalka, kar sem jih kdaj prebral. In preberem veliko kriminalk, ker sem običajno preveč utrujen za kakšno resno literaturo. Dobro je, da avtor tovrstnega besedila prej vpraša strokovnjake za mnenje, opise postopkov ipd. Ko sem knjigo ob izidu prinesel domov, jo je najprej prebrala moja žena, ki sicer ne mara kriminalk, ampak je bila nad njo navdušena. Potem mi jo je vzel starejši sin, pa mlajši ... Res sem užival med branjem. Po 25 letih dela na policiji se nabere veliko spominov in anekdot in Tadej je res zadel duha preiskovanja kaznivih dejanj, kot ga doživljamo na policiji. Zato sem zelo vesel, če sem kaj pripomogel k temu.

Dobro je tudi, da avtor ni brez potrebe opisoval nasilja, kar počne večina piscev kriminalk. Danes je v tej literaturi zelo priljubljeno prikazovati skrajno nasilje, kar je moteče, manjka fineše. Večina navija za seks, pornografijo in nasilje.

Kakšna pa je razlika med fikcijo in realnostjo?

Realnost na neki točki vedno preseže fikcijo. Ko vidiš, kakšna dejanja so storjena, ugotoviš, da so stvari pogosto hujše, kot si jih lahko nekdo zamisli, po drugi strani pa je realnost kruta, fikcija pa njen kvazipribližek. Ko bereš o fiktivnem nasilju ali si ga ogleduješ, možgani grozljivo nasilen dogodek obdelujejo drugače, ker gre za fikcijo. To je drugače kot realnost, ko prideš na kraj dogodka, dejanja ali si ogleduješ slike zagrešenega kriminalnega dejanja. Drugače je videti paradižnikovo mezgo na odru ali pravo kri na kraju dejanja. Fikcija in realnost sta nezdružljivi, še posebej, ko realnost vidiš v praksi.

Poznate nove kriminalne serije v MGL?

Ja, ampak jih še nisem videl. Gre za nekaj drugačnega, zanimivega.

Težko je uprizoriti dolgotrajno forenzično preiskavo. Mislite, da je oder lahko primerna oblika uprizarjanja tovrstne realnosti?

Mislim, da je oder primeren za vsak žanr. Besedilo *Praznina spomina* sem prebral in vidim, da dovolj zvito predvideva prenose dogodka z enega kraja na drugega, to je domiselno izpeljano. Na odru je res težje predstaviti vse forenzične postopke in preiskave, uprizorjeni so predvsem verbalno, a mislim, da to zadošča. Bistveno je, da se pove, kateri postopek sodi v zgodbo, in da je besedno predstavljen. Vsako kaznivo dejanje je zgodba, ki jo pripovedujejo žrtev, storilec in preiskovalec; forenzika potem dodaja svoje izsledke in na podlagi tega se zgodba obrača enkrat v eno, drugič v drugo smer. Forenzika samo ponuja smer, v katero se bodo dogodki odvrteli.

Pogovarjala se je **Jelka Šutej Adamič**.